

[Kirkeministeren]

På linje hermed kan jeg nævne, at jeg har givet Den Danske Præsteforening tilsagn om sammen med foreningen at se på præsternes arbejdssituation. Der er utvivlsomt nogle steder, hvor situationen er særlig presset, og som et led i at skabe præsterne rimelige forhold er ministeriet ved at afslutte behandlingen af regler, der indfører en tillidsmandsordning for præster.

Udviklingen har endvidere gjort det magtpåliggende at se på kirkens stiftsadministration, navnlig på udviklingen af den servicefunktion, som stiftsadministrationen allerede i længere tid har udøvet for menighedsrådene. Det er sandsynligt, at stiftsadministrationen kan og bør overtage væsentlige dele af den personaleadministration for folkekirken, der i dag ligger i kirkeministeriet.

Det er min hensigt at nedsætte en hurtigtarbejdende arbejdsgruppe med bred repræsentation til at se på disse spørgsmål, idet jeg dog vil understrege, at det ikke er hensigten at indkrænke menighedsrådenes kompetence.

Jeg vil gerne afslutningsvis omtale de overvejelser, ministeriet på det seneste har gjort sig angående muligheden for i visse særlige tilfælde at forflytte præster og om eventuel ophævelse af provsteretten. Jeg vil gerne understrege, at man befinder sig på dette område på et meget tidligt stadium af overvejelserne. De svar, ministeriet vil modtage på de hørings spørgsmål, der er udsendt til biskopperne, Den Danske Præsteforening og Landsforeningen af Menighedsrådsmedlemmer, vil være afgørende for, om ministeriet vil gå videre med sagen. Har hørings svarene et indhold, der gør det rimeligt at arbejde videre med sagen, er det min agt at nedsætte en bredt sammensat arbejdsgruppe, og resultatet af gruppens arbejde vil være retningsgivende for, i hvilket omfang og hvordan man skal gå videre med sagen.

Det er altså nu for tidligt at tage stilling til, hvad ministeriet vil fremkomme med. Det er endnu på høringsstadiet.

Det er mit håb, at jeg med disse bemærkninger har godtgjort, at det fortsat er denne regerings vilje at tilpasse folkekirken rammer til samfundets udvikling i et indgående samarbejde med alle involverede parter.

Jeg håber også, at denne debat vil vise, at der fortsat er bred tilslutning til at videreføre denne linje og bevare den nuværende folke-

kirkelige ordning, der er kendetegnet ved rummelighed og frihed.

Steffensen (KrF):

Jeg skal begynde med at takke kirkeministeren for redegørelsen.

Jeg skal ikke gå nærmere ind på den nu, men sige, at det glæder mig at høre, at ministeren i hvert fald ikke ville være med til at indskrænke menighedsrådenes kompetence fremover.

Men det afslag, som kirkeministeren gav Det Danske Bibelselskab på ansøgningen om støtte til ajourføring af sproget i Det gamle Testamente, er et brud med traditionen i Danmark. Da den sidste oversættelse af Det gamle Testamente blev påbegyndt i 1919, ydede den danske stat 157.595 kr. dertil. Af aktstykke nr. 250 af 18. februar 1919 fra kirkeministeriet og aktstykke nr. 259 af 24. februar 1919 fra finansministeriet understreges traditionen tydeligt.

Kristeligt folkeparti mener, at det afgørende særkende for den evangelisk-lutherske kirke er, at Bibelen og ikke kirkens ydre bygninger er selve fundamentet. Efter vor opfattelse er det uværdigt for kirkens minister at henvise til tipsmidler og andre almindelige kulturpenge, når det drejer sig om oversættelse af Bibelen.

Ved sådanne oversættelser er der tale om begivenheder af så vidtrækkende betydning for både stat, kirke og vor kultursituation i øvrigt, at her må staten give, hvad det koster, og da det drejer sig om små beløb, gør det sagen lettere både for regeringen og for kirkens minister. Det afgørende er jo ikke, om beløbet bevilges i år, men det afgørende er, om kirkeministeren og regeringen er villige til at sørge for, at de alt taget i betragtning beskedne beløb optages på finansloven.

At landets biskopper også anbefaler dette, gør det jo da forhåbentlig lettere for ministeren.

Bibelen er med rette blevet kaldt vor kulturs grundtekst, og den åndsmagt, som Bibelen fortæller om, har mere end noget andet løftet os op til den menneskelighed, der præger vort folkeliv og vor lovgivning. Jeg indrømmer gerne, at det ikke altid har været sådan, at kirkens officielle talerør har fremmet udviklingen, men evangeliets ånd har virket i sindene i det danske folk i mere end